

eljöttünk, hanyatló tekinteteinknek nyugvó heveretet keresve, múlhatatlan fuvolával lelkeinkben induljunk, ébredésünk kezdve bontó erdejébe, gyere, charles, menjünk...

jó, olívia, apadhatatlanul, most még ma, ránk rezzen minden, hajók, országutak felhevülésében, s mögöttünk, bennünk e képekkel, szél sodorta hódolatunk elégtételével, haladunk tovább, a ránk töltődő sétány üde hamván

Elhangzott Dunaszerdahelyen, a Csallóközi Múzeumban, 2014. szeptember 25-én, Lábik János „Ég és Föld között” című kiállításának megnyitóján.

Lábik János: Vihar előtt (akvarell)

áprilisi történet

rázakatolt...
artúrra haladón, a
szellő, megtalálva
őt,
örvénylőn
terebélyesedőn
a felszínt is
lobogtató mezsgyén
április
estején

s ahogy ez lenni
szokott –
megindult..., magasból,
bomlón szórt
nyomokon...

lebegőn kísérték –
odaillanón
ömlő
dallamok
elmerülőn
rezzenetként
marta, a
csatlakozó
vágy –
leánykérés
gondolatára
ragadtán

igen...
messze koszorúzódó
szemöldökével
sebtiben –
testét borító ruházatára
terelődött,
nézése...

a nadrág kissé
rövid, jóval
boka fölött
csüng –
zénótól kapta hét
éve, s azóta ott
hunyorít térde
kalácsától nem
messze, alsó
kerek pereme
széle,
kissé viseletesen
lefele... a

baj, nem is itt
nagy, hanem a
zokninak híja

van..., noha
lábszára, fegyelmezetten
tisztá... nemcsak a fűre
lecsapódó pára, vagy
eső
mossa, hanem
minden reggel
fürdetve van, a
pipacsos
lavórban...

súrolódtatná az anyát, ki
mindig a lányka
árnyékában, fontoskodón
szaladgál...

dús sodrásban,
ily gondolatok
szusszannak,
szavakba foglalva
ajkáról
leragadva, „a

bakter zoknija
kibérelhető, két
esti órára, addig
zárt ajtó mögött,
maradhat ő –
melegedőn, hová
be nem tér, a
hűvösödő
levegő...
hisz a vasút derék
embere, kicsit koros már
ezzel mértékkel
kell bánni, ilyentájt
április idusán,
alkonyodás
után”

a bolt hamar
megkötöttetik,
frissbe rándult
arccal
artúr iramodik...

mégsem lépett, az
anya, ki csak a
csekély időt húzta,
noha a felálló
búcsúzásra
szeme mégis
megakadt, a
láb alján nyújtózó
elegánsra...

így nem volt vitás, a
bérleményre pillantás
akár szomjas nézés
húzódott, az anyósjelölt
erénygazdagságot
súgó
tekintetén

soká tartott a
vizit, tovább, mint
gondolta, a válasz
mégis, holnap lesz
postára adva,

na de most már
sűrűsödnek, a
percek, mutatón
dúsuló

menetben –
bakter kinn áll, s
nézi a vasút
óráját, s
mosolyog, alig
egy fél zseb
dióhámozás, s
kamat csapja
markát, a bérleti
idő

kiszaladtán, hisz
tanúnak ott van,
kéményseprő, gyepmester, a
településről, két
megvesztegethetetlen
ember

artúr szól, merre
egy kutya lebegtet –
elapadhatatlan
szőrzetet,
szelek mélyülő
medriben... gyere,
gyere, hátadra kötöm
e test alsó végét
melengető, két
mintás kötöttet, mi
egy óra, ötvenhat percig
lábamat bélelte,
de mostanra, felesleges
lett... na de, az

eb morogja, máris
hamarosba, „ó, artúr,
te érted mindent
megteszek, mi e földi
létkben, okoz neked
kellemest, de
fáj a
tappancsom, ha gyorsba
vonultatom, méhecske
szúrta, mikor inni
mentem, tegnap a
folyóra”

„na most mi legyen,
késedelmi díjat nem
teljesíthetek, csak egy a
rézpénzem... három és
fél perc telhet csak el,
s arra szalad sok-sok
méter, diadal

lenne, ha minden
erőmet kilehelve, bakter elé
tenném, a bokám még most
védő
szövetét”

erre az eb visszamordul,
„nézd, artúr, a szerencséd
arra gyúl”

valóban...
a sirám tapad,
egy csapódón arra járó
kandúrra
kiszűrődik szőre
szép fénye
a holdvilági
sárgás
szürkeségbe

„artúr, ne szenderegj
feleslegbe, én
is érted, mindent
megteszek, te is bő
26 hete, már fázósba
hajlott októberi
reggelen, megosztottad
velem, finom tejbe-
rizsedet
zizzentsd le
a darabot, húzd végig
lábujjodon... és fogaim
közé szorítom
finoman... ne félj
nem hagy lukat, foltot –
erőm nem apad
száguldozón... és
visszaadom a bakternek
gyorsba

úgy is lett... kéményseprő,
gyepmester, hitelesítette, két
másodperc még maradt, így
késelem
címen,
bakter semmit sem
vágthatott
zsebre, de
vigaszként, valamit a
sors neki dukált
két nap múlva
megtudván, artúr
menyegzőjére, a
bérlet újra
fennáll...

hát így telt, az
esküvő előtti
látogatás, és a
késedelmi díj
elmaradás
április
idusán

Lábik János: Olvadás (olaj)